

§ 384 tr. ř. Tento zmatek je sice uplatněn na širším základě než odpovídá cit. předpisu zákona, který nařizuje určitý postup; v návrhu na přezkoumání posudku v širším rozsahu, než jak je upraven zákonem, je však obsažen již i návrh na přezkoumání v rozsahu užším podle zákona a proto bylo zmateční stížnosti, byť se i ona domáhá onoho širšího přezkoumání znaleckého posudku, vyhověno v mezích cit. zákonných předpisů. Při tom se poznamenává, že podle předpisu § 324 tr. ř. není soud při svém rozhodování vázán znaleckým posudkem a má i tento posudek co do správnosti volně podle svého uvážení posouditi (viz též rozh. Sb. n. s. č. 3638).

Zkoumaje věc přesvědčil se dále nejvyšší soud, že soud první instance, pominuv dáti porotcům otázky potřebné ke zjištění té skutečnosti, zda obžalovaný spáchal čin, pro který byl obžalován, či nikoli, vynesl na základě znaleckého posudku rozsudek zprošťující podle 3. bodu § 326 tr. ř. Tímto postupem, přičítám se předpisům § 1 por. nov., § 352 tr. ř. a druhého odstavce § 24 por. nov., překročil soud obor své působnosti; neboť tím, že vynesl rozsudek zprošťující na základě 3. bodu § 326 tr. ř., rozhodl sám, bez slyšení porotců, že obžalovaný byl pachatelem činu tvořícího předmět obžaloby, ač zjištění této skutečnosti mělo se podle výše uvedených předpisů zákona státi výrokem porotců. Rozsudek trpí proto v této části vadou, která je důvodem zmatečnosti podle 4. bodu § 384 tr. ř., k němuž podle ustanovení posledního odstavce tohoto paragrafu je přihlížeti z povinnosti úřední.

Čís. 5412.

Žadatel má nárok na náhradu za vytrpěný trest, byl-li v obnoveném řízení pravoplatně obžaloby zproštěn.

Bylo-li zproštění žadatelovo v obnoveném řízení založeno na trestnost vylučujícím důvodu porušení duševní činnosti do té míry, že žadatel neměl schopnosti volně určovati svoji vůli, nelze tvrditi, že v původním sporu v ě d o m ě zamlčel důkazy, na nichž soud v obnoveném řízení založil zprošťující rozsudek.

(Rozh. ze dne 25. října 1935, N IV 18/35.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti D. L. pro zločin podvodu usnesl se, že D. L-ovi přísluší nárok na náhradu peněžitého trestu, který zaplatil v trestní věci proti němu vedené pro zločin podvodu u krajského soudu v B.

Důvody :

D. L. byl odsouzen na obžalobu státního zastupitelství v B. rozsudkem krajského soudu tamže ze dne 23. října 1928, potvrzeným ve výroku o vině rozsudky vrchního soudu ze 13. března 1929 a nejvyššího soudu ze 7. května 1929 pro zločin podvodu a přečin podle § 384 tr. z. do žaláře na 1 rok a 8 měsíců a k peněžité pokutě 600 Kč. Kromě toho,

že odpykal trest na svobodě, zaplatil dne 26. ledna 1930 i uvedený trest peněžitý.

Na žádost odsouzeného byla povolena obnova trestního řízení a obžalovaný D. L. byl rozsudkem krajského soudu v B. ze dne 29. března 1934 ve smyslu § 326, č. 3 tr. ř. pro duševní poruchu v době činu celé obžaloby zproštěn; rozsudek ten byl pravoplatně potvrzen rozsudkem vrchního soudu z 22. října 1934. Ve lhůtě podle § 581 tr. ř. uplatnil D. L. nárok na náhradu za zaplacený peněžitý trest 600 Kč. Státní zastupitelství v B. s poukazem na § 579, č. 2 tr. ř. vyslovilo se proti přiznání náhrady.

D. L. má nárok na žádanou náhradu, neboť byl v obnoveném řízení pravoplatným rozsudkem osvobozen (§ 578, č. 1 tr. ř.) a není tu žádný z důvodů uvedených v § 579 tr. ř., pro který by nároku na náhradu neměl. Poněvadž jeho osvobození v obnoveném řízení je založeno na trestnost vylučujícím důvodu porušení duševní činnosti tak, že neměl schopnosti volně svou vůli určovati (§ 76 tr. z.), nelze tvrditi, že by byl v původním sporu v ě d o m ě zamlčel důkazy, na kterých soud v obnoveném řízení založil osvobozující rozsudek (§ 579, č. 2 tr. ř.). Opravné řízení v původním sporu se konalo v obou vyšších stolicích k jeho opravným prostředkům (č. 3 cit. §u).

Čís. 5413.

Právo vzdáti se podle § 152, odst. 1, čís. 1 tr. ř. svědectví přísluší osobám tam uvedeným jen, jsou-li vyslýchány za svědky, nikoli však i tehdy, jsou-li spoluobžalovány, a to ani tenkrát, bylo-li by možno předmět výslechu fakticky dělití.

(Rozh. ze dne 30. října 1935, Zm I 986/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 23. května 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem spoluviny na vyhnání plodu vlastního podle §§ 5, 144 tr. z., zločinem veřejného násilí vydíráním podle § 98 b) tr. z. a přestupky podle §§ 411 a 431 tr. z.

Z d ů v o d ů:

S hlediska zmatků č. 3, 4 a 5 (správně jen č. 3) § 281 tr. ř. vytýká stížnost, že H. N-ová, která se za trestního řízení provdala za stěžovatele, byla při hlavním přelíčení jako spoluobžalovaná vyslechnuta nejen o činu jí za vinu kladeném, nýbrž též o skutkových okolnostech, týkajících se jen provinění jejího nynějšího manžela, ač v tomto směru byla vlastně svědkyní a jako manželka stěžovatelova byla podle § 152, odst. 1, č. 1 tr. ř. zproštěna povinnosti vydati svědectví. Stížnost dovozuje, že podle § 152, odst. 3 tr. ř. měla býti H. N-ová o tomto právu poučena, že, když se tak nestalo a ona se výslovně nezřekla práva vzdáti se svědectví, její výpověď byla v dotčených směrech neplatná a že na-